

Mevsimleri Eskittik Aşkın Günlüklerinde

– S. Yetgin · 07 Ağustos 2014

Ben, uzak bir aşkın eşkıyasıyım, yüreğimde puşt zemheri, günlüğümde anılar Okşadıkça bir kadının sevdalı gönlünü, yorgun gövdemden içeri özlem dolar Yangınlarla harlanan bir muştudur aşk, geri getirmez günleri yitirilmiş anlar Hayat hüznü avuçlarımızdaki sığınaktır, günü gelince aşk gemileri de yakar

Hangi ucundan tutarsak aşk kokar ellerimiz ve hangi pencereden bakarsak Eylül bakar mevsimlerimiz İç çekişlerimiz, vakitsiz yitirdiklerimiz, yolunu beklediklerimiz, yaşanmamış sevinçlerimiz ve asla gelmeyenlerimiz Hangi umut yakarısına düş olmaz ki düşünüşlerimiz ve hangi paslı bıçaklarla doğranmaz ki vakti gelince sevdalı yüreklerimiz!

Tanıdık bir yüzdür yine de Eylül, o ahraz duruşmaların kıyım tabakalarında bir gözyaşı kristalidir, tırnaklarımızla konuştuğumuz duvarlara seslendiğimiz... Yokluklar, zorluklar, tokluklar ve ruhumuzdaki o devasa yolculuklar. Hepimiz bir öykünün içinde, bizler ki, ömürsüz düşlerin yorgun havarileriyiz.

Hep o yangın mavisine el açarız, halsiz avuçlarımızın künyesine güneşin ışıklarını toplarken. El açıp kendi yazgımıza ve yol arayıp umudun tanımsız kahrına olmazlar deryasına ağlar serperiz, gün aşırı bir mevsimin rüzgârı saçlarımızı okşarken. Hep o ritmik acılar sunağıdır hayat, ne yapsak yetişemediğimiz, ne etsek sarılmayı başaramadığımız. Mağrur bir aşkın peşinden yalınayak koşarken mevsimler eskir ve vakit eski zaman çalgıcılarının gözlerindeki hazin yaş eskileri olur.

Hangi yenilgiden sevinçlerle ayrılmayı bilmişsek, hangi arsız bulut yığılmalarından güneşleri süzmüşsek ve hangi dudağın kıyısına aşkın çadırını kurup mutluluk dağıtmışsak o varsıl coşkularımızın mevsimleridir uçurtmamızın kuyruğundaki. Hangi pencereden rüzgâr geleceğini umarak yaşamak yerine, hangi yüreğe aşk ekerize odaklıdır ruhumuzdaki sefer. Defteri açan da, defteri kapatan da aynı yürektir. Bunun için bu ar coğrafyasında kendi kimliğimizi bulmak için asırlardır gezeriz.

Yokluğu ve yoksulluğu anlatır bazen resim. Uzanıp bir sonsuzluk karesine düşündürür izleyeni. Hayat, kıymıksal anlatıların kuş sürülerine ekmek kırıntısı atmaktır, hüznü avuçlarımızdaki o devasa sığınaktır. Kahırlı düşünüşlerin ve kangren bekleyişlerin salında sonsuzluğa rüzgâr dilemektir ve o resim ki, anlatılamayanları zerrelere hicaz bir başkaldırıyla saklamaktır.

Bazen, kırık bir düşün eksenine sarılarak un ufak etmek istiyorum yüce dağları. Seni düşündükçe, madımak bir seher olur tanyeri, gözyaşlarımın bendini aşarak ovaları sular. Kimi, kırık bir ikindi gibi örselenir mevsimler, avuçlarımızdaki renklerle boyarım suları. Bir kadının hıçkırığı düşer yüreğime, ruhumun bezirgân kervanlarıyla değiş tokuş ederim anları. Gün olur, bakışlarının o çocuk gülüşüne kuş olup konasım gelir, kangren bir olmazlık yarasına dokunur an, atarım naraları. Gün olur, hiç

yaşanmamışlıkları okurum gözlerinden, karanlık bir girdapta karıştırırken sen aşkın kaynayan kazanlarını. Parlak bir gökyüzü olur bazen gözlerin, bulutlar geçer üzerimden, yağmur bakışlarıyla boşalt isterim gözyaşlarını.

Bazen, umuttur aşk. Yorgundur günler. Hoyrat bir ikindi olur yokluğun, doğurgan bir bahçede izlerim derin bir boşluğa resim çizişlerini. Olgun başaklara dönüşür insan, bir çocuk bakışıyla, o çocuğun bakışlarındaki yaşam hazzıyla ve sonra da rotasındaki, varmak istediği oyun alanlarıyla. Her köşe saklanmak için müsait değildir. Ve her köşe belki bir yangın yeri, belki de aşka kucak açan bir eksen değildir. Bundandır çocukların hiç büyümemesi ve gönlünü ve bedenini saklayacak bir yeri ömrü boyunca bulamaması.

Ötesine, berisine, gerisine hiç aldırmadan, o kıpırtılı ve hazin yalnızlığımızın terkisine tutunmadan nasıl bilebiliriz ki kimin ne kadar yaşamın içerisinde yolunu bulabildiğini, ya da kimlerin bu uğurda kendini yiyip bitirdiğini! Aşk belki bir şiir slâydında, ya da bir slâyda sözlerle bölünen anlatısında, ya da aşk olduğumuz bu yabancı atlasta hangi gönülde kaldığımızı ve hangi gönüllerden kovulduğumuza aldırılmaz.

Bizler o ayrıntıların tuş takımlarından çıkan seslerle sözlerimize yol açtıkça bir kadın kahvesini yudumlar çok uzaklarda. Dudaklarındaki tavelerle, ruhundaki bezginliklerle ve gönlündeki aşk zerrecikleriyle duadır hep dilindeki. Yarına ve yarınlaraya yol açtığı bir dalgakıran koyunda ufku gözler, gözlerindeki sevda buğularıyla.

Hangi yenilgiden sevinçlerle ayrılmayı bilmişsek, hangi arsız bulut yığılmalarından güneşleri süzmüşsek ve hangi dudağın kıyısına aşkın çadırını kurup mutluluk dağıtmışsak o varsıl coşkularımızın mevsimleridir uçurtmamızın kuyruğundaki. Hangi pencereden rüzgâr geleceğini umarak yaşamak yerine, hangi yüreğe aşk oluruz onun rotasıdır gönlümüzdeki sefer. Defteri açan da, aynı defteri kapatan da yürektir. Bunun için bu ar coğrafyasında kendi kimliğimizi bulmak için gezeriz.

Yüreğimizin yaşlı sedirlerine korkuları çağırırız en çok, kanayan gönlümüzün gözbebeklerinden süzülerek ömrümüze akar aşk. Mor dağların rüzgârı okşar saçlarımızı ve sevdadır eğirdiğimiz yaşam kirmeninde. Dilimizin ölçğine anlam doldurur, umudun yaylasında umut besleriz. Hangi zincir tutkumuzu ve nutkumuzu bağlayabilir ki, biz canhıraş çığıklardan bile mutluluğu dirhem dirhem süzeriz.

Bendini arayan o coşkun sulara mavi bir iklimin ayraçları basar yaşam günlüklerimizi, ıslak bir haykırış destanı olur bekleyiş. Gönlümüzün o bedevi çağlarından kervanlar gelir geçer, ipek dokunuşların yalesinde yar yolumuzu gözler, vakitsiz açan sardunyalara bir kadının gözyaşı damlar. O ürperten yangınlar yağmalar özlemin viran şehirlerini de bir gün, duman gölgemizi sobeler, umut göçebe gönlümüze buluşmaların yer yatağını serer.

Bu yaşam alanına "Ömür Hapishanesi" deriz dudağımızdaki şuh kahkahalarla. Ne kadar aşılmaz olsa da duvarlarımız, bizler yine de o ömrün prangalı köleleriyiz, kimi aşktan, kimi yaşamdan, kimi yaşadıklarından ve yaşattıklarından hükümlü. Prangasız bir ömürdür usumuzdaki o özgür ülke ve bizler o mor çiçekli kırlarda özgürce dolaşabilmeyi dilemiyor muyuz her dilekte! .

Çıkrıksız derinliklerimizdeki o sırlı aynalara yüzümüzü çevirdiğimizde gül açar gözlerimizde ve alev suya sarılır yaşamsal düşüncelerimizle. Sevda kabını arayan su olur, çocukluk ülküsüyle geçeriz en hırçın denizleri. Sevgiler imparatorluğuna aşk polenleri taşır hüznü kuşlar, suskun yakarılarla aşk uğruna ölenleri kutsar.

Selahattin Yetgin